

Grotesk ~ A Gotik Destansı

GE Graven tarafından

Bölüm II

Avignon Şehri, Fransa ~ 1342

Artık on dördüncü yüzyıl Avrupası'ndaydık ve Avignon, bu dünyanın tam kalbindeydi.

Hristiyan İmparatorluğu. Rhone Nehri kıyısında yer alan Avignon, Batı'nın Babil'i idi ; şehir tüccarlar ve falcılar, sarhoşlar ve zanaatkarlar, askerler ve elçiler, Jezebeller ve hırsızlarla dolup taşıyordu. Şehri çevreleyen yüksek surlar, dış istilalardan korumayı amaçlıyordu. Bu kadar çok insanın duvarların içinde bir arada yaşaması nedeniyle, yeterli kanalizasyon sistemi kurmak zorlu bir işti ve kapalı kalabalığın üzerinde görünmez ama oldukça hissedilebilir bir örtü gibi kötü bir koku asılı kalıyordu .

O pis koku denizinin ortasından yükselen Papa Sarayı (Palais des Papes), toprakların üzerinde yükseliyordu . Roma İmparatorluğu tarafından kenara atılmış bir kaya üzerine inşa edilen bu heybetli yapı, Kutsal Makam'ın temel taşı ve papalık tahtı olarak hizmet ediyordu. Devasa Gotik kale, var olan en büyük kale olarak duruyordu. 'Devasa, ejderha benzeri bir kaleydi: on iki fit kalınlığında surları, siperleri, kuleleri ve ok delikleri ile tamamlanmıştı.'

Yapı, ikiz avlularıyla övünen, çift saray gibi yayılmıştı. Kanatlarında ise devasa salonlar bulunuyordu; bunların en büyük ve en önemlisi konsistuar, kardinaler meclisi ve diğer toplantıların yapıldığı yerdi.

Ziyafet salonları ve hazine odaları. Derinliklerinde: Papalık bağlarının geniş arazilerinden çıkarılan ve devasa ahşap fıçılarda yıllandırılan sayısız galon şarabı barındıran büyük bir mahzen. Kalbinde: günde on binlerce ekmeğin pişirildiği ve Avignon'un Babil hazinesini besleyen cehennemvari ocaklar. Papalık Sarayı, muhteşem boyutlarda bir Orta Çağ canavarından başka bir şey değildi; canavar devasa boyutlardaydı .

Sarayın içinde, durmaksızın kıvrılan ve büzülen yolsuzluk, zenginlik, yerleşik kötülük, güç ve büyük otoritenin kıvranan bağırsakları vardı . Şato koridorları her zaman kardinaler ve Curia yetkilileri, papalık muhafızları ve yaverleri, meclis üyeleri ve kolluk kuvvetleri, alçak bakışlı cariyeler, şövalyeler ve lordları, ziyaret eden ileri gelenler ve maiyetleri, seçkin akrabalar ve Papa'nın özel eğlencecileri de dahil olmak üzere kalabalıklarla dolup taşardı.

Papa Benedict XII'nin saltanatı sırasında, Kardinaler Kurulu'nda yirmi dört Kardinal görev yapıyordu . Kurulun en ateşli üyesi olan Kardinal Blasi, çoğu üye tarafından seilmeyen, hırçın bir kurt gibiydi . En genç Kardinallerden biri olan Jean-François Blasi, sağlıklı, uzun boylu ve sarı saçlı bir adamdı . En dikkat çekici ve rahatsız edici özelliği ise gözlerindeydi: Bir gözü berrak kahverengi, diğer gözü ise şeytanın bakışını andıran kör, süt rengi bir göz. Kardinalerin sadece birkaçı resmi toplantılar dışında onunla görüşmeye tahammül ediyordu. Ancak Blasi için birkaç kişi yeterliydi; ihtiyaçlarını karşılayacak kadar yakın çevre etkisine sahip Kardinaler. Çoğunlukla bunlar, Papalık Sarayı'nda gözetmen olarak da görev yapan Kıdemli Kardinalerdi.

Avignon'da, yüksek rütbeli kardinalerin sarayın çeşitli kanatlarının, salonlarının, şapellerinin ve arazilerinin gözetimiyle görevlendirilmesi standart bir uygulamaydı. Blasi yıllarca Büyük Mahzen'in sorumlusuydu. Geniş mahzen, 1337'de kazılmış ve yukarıdaki Konklav Salonu'nu barındıran kanadın tüm uzunluğu boyunca uzanan yer altı bir koridoru. Bu devasa yeraltı mahzeninde , Avrupa'nın en iyi şaraplarından bazılarının yıllandırıldığı yüzlerce fıçı bulunuyordu . Blasi , üzümden fıçıya kadar üretimin neredeyse her aşamasından, şarapların depolanması ve korunması da dahil olmak üzere sorumluydu. Genellikle büyük önem taşıyan bir görev olarak kabul edilen bu şaraphane, Papalığın yıllık gelirinin önemli bir bölümünden sorumluydu.

Dolayısıyla sarayda Blasi'yi çoğu kişi 'Şarapların Kardinali' olarak görüyordu. Dahası, her uzman Blasi ile dost olmanın Büyük Mahzen ile dost olmak anlamına geldiğini biliyordu. Saray Kilerinden sorumlu, zayıf ve sert yapılı Kardinal Raulin Toussain ve Boteillerie (Şişe Deposu) ve aşırı kilolu ama narin Kardinal Lilo Julin,

Mutfakların ve Ziyafet Salonunun ustası olan bu iki kişi kendilerini gurme olarak görüyordu ve her biri Şarap Kardinalinin dostluğunu kazanmaya özen göstermişti. Blasi, bu ikisinin neden kendisine kur yaptığını gayet iyi biliyordu, yine de aralarında bir düşman vardı. En azından, apaçık bir dostluk bağı.

Çok daha büyük olan Kardinaller Koleji'nin aksine, Apokrif Konseyi yalnızca üç Kardinalden oluşuyordu: Kıdemli Konsey üyesi Kardinal Hadour Xavier; en yaşlı ve en zayıf olan Avit Basiliste ve en genç ve en son atanan Edmard Lean. Kardinal Xavier'in görevi, çıplak ve başı kesilmiş cesedinin bulunmasıyla sona erdi . Bir köylü çocuğu, Avignon'un batısındaki bir yol kenarındaki çalılıkta cesedini buldu . Etrafındaki çalılıkların arasında, aynı şekilde kirletilmiş bedenleriyle muhafızlarının cesetleri de yatıyordu . Cinayeti bir muamma olarak kaldı. Cinayet söylentileri bayatlamadan önce, Papa Benedict de öldü. Birkaç kardinal, Benedict'in zehirlendiğini ve cinayetler dizisinin bir şekilde daha büyük bir siyasi komplonun parçası olduğunu iddia etse de, bu spekülasyonlar hiçbir zaman kanıtlanmadı. Papalık şaraplarına en yakın olan ve aynı zamanda bir tiran olan Blasi'den birçok kişi zehirlenmeden şüpheleniyordu, ancak hiç kimse onun ateşli öfkesiyle yüzleşmeye cesaret edemedi.

Benedict'in devlet cenazesinden iki haftadan kısa bir süre sonra, Fransızların çoğunlukta olduğu Konklav aceleyle bir başka Fransız olan Pierre Roger de Beaufort'u seçti; bu kişi Avignon Papalığı'na beşinci sırada geliyordu. De Beaufort, Clement VI olarak vaftiz edildi. Seçimde her zamanki önemli şahsiyetlerin çoğu hazır bulundu: Kardinaller Kurulu ve Konseyi, Genel Sekreter, Genel Vekil ve Vekil, Napoli Krallığı'nın baş papalık görevlileri, daha seçkin piskoposlar ve onlara eşlik eden bir sürü insan. Bir araya gelme gerekliliği vardı. Fransa Kralı VI. Philip de Valois'nın elçisi, törene katılmak için çok geç kaldığı için dikkat çekici bir şekilde yoktu.

Bu seçimin gücü açıkça Kardinaller Kurulu'ndaydı. Ancak, yaşayan az sayıda insan, papalık ikna gücünün aslında sadece birkaç kişinin, yani Apokrif Konseyi'nin elinde olduğunu biliyordu . Yüzyıllar boyunca, Kardinaller Kurulu rolünü Kilise'nin bir seçim organı haline getirmiş ve artık Kutsal Ruh'a hizmet ediyordu. Tıpkı herhangi bir parlamento organının genel örgütlenmesine hizmet etmesi gibi düşünün. Buna karşılık, Apokrif Konseyi, Papalık Koleji'nin ve Kardinallerin otoritesine kolayca rakip olabilecek bir otoriteye sahip, küçük, örtülü ve kasıtlı olarak kayıtlara geçirilmemiş bir Papalık organıydı. Apokrif metinler, Tanrı'dan başka hiçbir egemenliğe tabi değildi ve yalnızca O'nun yeryüzündeki seçilmiş temsilcisi olan Kutsal Baba ve Papa'ya karşı sorumluydu.

Apokrif metinler , Yukarı ve Aşağı Konseyler olmak üzere iki ayrı seviyeden oluşuyordu .

Üst Konsey, Papa ve onun atadığı Kardinallerden oluşuyordu; bu Kardinaller de sırasıyla Alt Konsey'in başrahiplerini ve keşişlerini denetliyordu. Kuruluşundan bu yana , bu Konseyin üye sayısı altmış ile altmış altı arasında değişmekteydi ve her üye Üst Konsey tarafından atanıyordu. Konsey'e atamalar ömür boyuydu; yeni üyeler ancak mevcut bir üyenin ölümü üzerine görevlendiriliyordu. Üst Konsey'in ilk üç Kardinalinden ikisi —Basiliste ve Lean—Avignon'da ikamet ediyordu.

Château Rouge adlı bir villada. Ancak, Alt Konsey üyeleri, Fransa ve İtalya'nın iç bölgelerindeki iki eşit ve uzak manastır arasında eşit olarak dağıtılmıştı . Bunlar, Fransa'nın Auvergne Eyaleti'ndeki tepelerde bulunan Abbaye des Gardiens (Muhafızlar Manastırı) ve İtalya'nın Umbria Eyaleti'ndeki uzak dağlarda bulunan Monastero del Canello (Canello Manastırı) idi .

Alt Konsey'e bağlı Gardiens Manastırı, yerleşik Başrahip Vonig'in yönetimi altındayken , İtalya'daki Canello Manastırı ise yerleşik Başrahip Domingus'un yönetimi altındaydı. Her iki Alt Konsey Başrahibi de yalnızca Üst Konsey Kardinallerine rapor veriyordu ve onlar da gizlice ve yalnızca Papa'ya rapor veriyordu. Bu izole manastırlar kendilerini Benediktin olarak kabul ediyorlardı, ancak Benediktin Manastır Kurallarına göre yönetilmiyorlardı. Kendilerine özgü , ne Benediktin, ne Fransiskan, ne de Sistersiyen olmayan bir düzen oluşturmuşlardı . Yüzyıllar boyunca bu manastırlar

Manastır kurallarından ayrı kaldı ve Apokrif Konseyi'nin münhasır kontrolü altına girdi. Konsey ve iki manastırı, saygın çevresiyle birlikte...

Hizmetkârlarından oluşan Lucifael, dışarıdan bakıldığında Papalık Gizli Odası'nın en korkunç sırlarını koruyan bir tür 'kutsal ruh' gibiydi. Ancak Lucifael'in elinden çok az sır kaçabiliyordu; özellikle de Konsil'in sırları .

Böylece, Lucifael Asya'yı ölüm nefesiyle harap ederken, aynı zamanda Avrupa'yı da iki ulusunu aldatarak meşgul oldu. Evlilik yoluyla Fransa ve İngiltere kraliyet kan bağlarını birbirine bağladı. Kısacası, bir kral öldü ve İngiltere'nin Fransa üzerinde haklı bir iddiası oldu; şeytan ayrıntılarda gizliydi. Bununla birlikte, birbirine dolanmış krallıklar bir çıkmazda kaldılar ve çanlar çaldı. Ve işte bu yüzden Yüz Yıl Savaşları başladı. Bu savaşların ilki, tarihin en korkunçlarından biri olacak olan savaş; Fransız topraklarında gerçekleşti ve sonsuza dek Kanlı Crecy Savaşı olarak anılacaktı . Birçok kişi , savaşın nemli Ağustos öğleden sonrasında yaşanan dehşetlere tanık olacaktı .

Crecy-en-Ponthieu ~ Kuzey Fransa ~ Ağustos 1346

Fırtınadan geriye sadece kalıntılar kalmıştı. Gök gürültüsü batıya doğru yankılanıyor, şimşekler çakıyordu.

Uzak tepelere doğru delici bir hareketle ilerledi. Parlak siyah bir karga, rüzgarın büktüğü dallara sahip bir meşe ağacının arasına kondu ve birkaç yıpranmış yaprağı yerinden oynattı. Siyah gözbebekleri şişip büzüldü , soğuk ve mekanik bir şekilde, sanki bir makine bu simsiyah gözü yönetiyormuş gibi. Karga başını salladı ve uzaklaşan gök gürültülü buluta iki kez, sonra bir kez daha öttü. Meşe ağacının altındaki tünekte, bir Fransız asker birliği çamurlu, çukurlu bir yolda ilerliyordu.

Çoğunluğu kılıçtan çok balta ve tırmık kullanmaya alışkın köylülerden oluşan Fransızlar, Kuzey Fransa'nın çamurlu tepelerinden savaşa doğru yürüyorlardı . Yeni taç giymiş Kral VI. Philip, İngiliz "köpeği" III. Edward'a Fransa'nın asla İngiltere veya başka biriyle tahtı paylaşmayacağını söylemişti . Philip, Fransa'nın egemen olduğunu ve tahtın sadece kendisine ait olduğunu ilan etmişti. Philip'in bu küstah iddiasına öfkeyle karşılık veren ve onu tahttan indirmeye kararlı olan Edward, Fransa'da bir yol açarak ardında köyleri yakıp yıktı . Philip'in düşüşünü sağlamak için yeterince zarar vermeye kararlıydı .

Kendi saflarına. Edward'ın küstah saldırısının haberi Philip'e ulaştığında , işgalciye karşı yürüyüşe geçmek için Fransız lordlarının çoğunu topladı .

Philip'in savaş çağrısı o kadar büyüktü ki, Crecy-en-Ponthieu'nun yukarısındaki ovalarda devasa Fransız kuvvetiyle karşı karşıya kalan Edward, onunla çatışmaya girmeyi reddetti ve kuzeye, Calais'ye doğru kaçtı. Fransızlar kendilerine güveniyorlardı ve hızlı bir zafer bekliyorlardı. Philip'in ordusu muazzamdı, birçok lordun ordularından oluşuyordu ; çoğunluğu köylülerden oluşsa bile , otuz beş binden fazlaydı ve İngilizlerden sayıca üstündü. Üçte bir oranında. Ancak Fransız lordları ve şövalyeleri, çiftçiler ve tüccarlardan oluşan kalabalıktan kolayca ayırt edilebiliyordu: Lordlar iyi bineklerdeydi, sancak taşıyorlardı ve ağır zırhlar kuşanmışlardı; soyluların gururlu duruşuna ve deneyimli askerlerin karakteristik özelliği olan sert kararlılığa sahiptilerdi.

Uzun kılıçlar, topuzlar ve kalkanlar zırhlı atlara çarparak şangırtı çıkardı; mızrak sıraları düzenli piyade birlikleri arasında sallandı; arbalet arabaları çukurlu arazide ağır ağır ilerledi. Binlerce eyer gıcırdadı; binlerce at tepindi ve ayaklarını yere vurdu. Komuta çığlıkları rütbeler arasında iletilirken, bazı gruplar halinde askerler şarkılar söylüyordu. Geride bıraktıkları tarlalar ve hasatlar. Ağustos ayının nemli havasında, savaş sesleri, kaderlerine doğru taş gibi yürüyen adamlar için bir ağıt gibiydi. Askerler , hızlı ve kesin bir zafer ve çok sayıda İngiliz esiri alma ihtimalini varsayarak küstah davransalar da, içlerinde tıpkı bir gece öncesindeki ürkek domuzlar gibi bir huzursuzluk vardı. Katliam. Paylaşılan ruh hali, belirgin bir gerginlik seviyesini ele veriyordu; somut bir tahminden ziyade soyut bir önsezi doğuruyordu— kemiklere kadar işleyen, loş ama son derece dikkat dağıtıcı bir farkındalık— yaklaşan bir felaket duygusu.

Savaş atları bile bunun özünü kavrayabiliyordu; ancak savaş alanının çok yukarısında, kıvrımlı meşe ağacına tünemiş aynı parlak siyah karga, bunu en iyi şekilde algıyordu. Bütün bunlar, şeytanın görünmez varlığı ve onun yanında hazırda bekleyen bir başka melek olan ölümün varlığıydı.

Asker kolunun ortasında, zırhlı atlara binmiş iki ağır zırhlı şövalye omuz omuza ilerliyordu. Göğüs zırhlarının üzerinde, aynı amblemlerin işlendiği kolsuz yelekler asılıydı. Aynı amblemler eyer örtülerini ve kalkanlarını da süslüyordu. Şövalyeler, Laon Lordu Amelet'in sancağı altında ilerliyorlardı. Kardeşiler. Aralarında altı yıl fark bulunan, Blasi armasını ve seçkin soyadını taşıyan iki kişi. Jean-Jacques ve Jean-Rene, üç Blasi kardeşin en küçükleriydi; en büyüğü ise Jean-Francois idi.

Dizginsiz bir adam olan Jean-Jacques'in aksine, Jean-Rene, eşi Alsae Blasi ve tek oğlu Michael Blasi ile birlikte, Reims şehrinin kuzey eteklerinde bulunan saygın Blasi malikanesindeki bir şatoda yaşıyordu. Malikanenin yanı sıra, Jean-Francois, Avignon'da bulunan büyük bir Papalık şatosu olan Château Rouge'da ikamet ediyordu . İki katlı şatoyu, diğer birkaç Papalık yetkilisiyle paylaşıyor ve onların gösterişli daireleri tek bir çatı altında birleştirilmişti.

Jacques elmanın son parçasını ısırıp ve kardeşinin miğferine fırlattı . Elmanın çekirdeği Rene'nin kalkık vizörüne çarptı ve vizörü sertçe kapattı. Rene vizörü hızla yukarı kaldırdı, yüzünde acı bir ifade vardı ama bakışlarını dik tutuyordu. Jacques güldü ve kardeşinin inatçı ifadesini daha iyi incelemek için atının üzerinde öne eğildi.

"Hadi ama Rene," dedi genç adam gülümseyerek. "Savaştan önce kahkaha moral yükseltir . Ben Kral Edward değilim , Le Petit!" Jacques yanındaki keseden taze bir elma çıkardı.

Rene soğuk bir şekilde, "Askerler hücumu hazır değiller. Yürüyüşten yorgun düştüler, " diye yanıtladı.

"İngilizleri denize süreceğim!" diye ilan etti Jacques, elmasını havaya kaldırarak. " Edward'ın ağzına bir elma tıkip onu denizin öbür ucuna geri fırlatacağım. Ve senin iyi kalpli kardeşin olduğum için, Rene, senin için bir İngiliz şövalyesini de yakalayacağım," diye ekledi kıkırdarak, elmadan bir parça ısırmadan önce.

Rene, "Savunma pozisyonu alacaklar ve saldırıya hazır olacaklar" dedi.

"Onlar küçük kızlar gibi yorulmuş olacaklar," diye karşılık verdi kardeşi. "Günlerce savaş gördüler." "Sayıca bizleri görünce silahlarını yere atıp teslim olacaklar."

"Teslim olmayacaklar . Hem Edward hem de Kara Prensi onların yanında. Onları ölene kadar savunacaklar; saçmalıyorsun ."

"Yorgunlar," diye ısrar etti genç adam. "Teslim olacaklar. Asıl aptal sensin, Rene. Savaş bittikten sonra, eğer bir aptal kalırsa, ona kim olduğunu hatırlatacağım."

"Emirler var Jacques. Benim gibi sen de onlara uyacaksın. Majestelerinin mareşali, adamlar bir günlük yürüyüşten sonra dinlenene kadar tüm sancakların dinlenmesini emretti."

"Etrafına bak, Rene. Gözlerine bak, ruhlarına bak! Rahat durmayacaklar . Kanları kaynar. Saldıracaklar; hatta emirlere karşı bile." diye yanıtladı Jacques.

"Bu adamların çoğu bizim gibi savaşın acısını hiç tatmadı," diye hatırlattı Rene. "Ve biz emirlerle bağlıyız— Lord Amelet'e ve onun sancağı Majesteleri adına dalgalanıyor," diye tısladı Rene . "Dinlenmemiz emredildi. Hareket emri verilene kadar Edward'a karşı hareket etmemeliyiz ."

İki adam, yavaş ilerleyen orduyu gözlemledi ve aralarında kısa bir sessizlik oluştu.

Kolon, engebeli arazide sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünüyordu . Jacques, yüzünde tiksintiyle buruşmuş bir ifadeyle Rene'ye döndü ve kardeşine şöyle dedi : "Eğer bu sıradan adamlar, çoğu kalkan veya zırh olmadan, hayatlarını İngilizlerin önüne koyuyorlarsa, ben de atımı süreceğim ve onları savunacağım. Fransa'ya sadık olan her şövalye böyle yapmalıdır . Biz Fransa'ya hizmet ediyoruz; bu adamlar Fransa'dır ve ben onları savunacağım!"

"Sevgili kardeşim, yemin ettiğini ve bu yemini bozmanın ölüm cezası gerektirdiğini hatırlatmak isterim . Bu yemini bozarsan, Blasi Hanedanı'nın tüm onurunu sonsuza dek elinden alabilirsin. Bu gün , iyi ya da kötü yönde, her Blasi'yi derinden etkileyecektir ."

Jacques, Rene'yi duymamış gibi ileriye doğru baktı.

"O zaman lanet olsun sana, Jacques." diye homurdandı Rene, yüz koruyucusunu hızla aşağı indirirken.

Sonunda Jacques sordu: "Sen de Fransa ile birlikte mi yolculuk edeceksin?"

Rene siperliğini kaldırarak, "Jacques, tüm dengeni kaybettin," diye yanıtladı.

Jacques yüzünü buruşturdu ve soruyu tekrarladı: "Yapacak mısınız?"

"Sen bir şövalye değilsin, belki de zırhlı bir aptalsın."

"Öyleyse, öyle mi?"

"Jean-Francois'ya, o aptal kardeşinin yanında savaşta bulunmadığımı itiraf etmeyeceğim ."

"Evet," dedi Jacques. "Dediği gibi: Çarmıh ya ikimizle birlikte olur ya da hiçbirimizle olmaz."

"Gerçekten de öyle," diye iç çekti Rene. Jacques'e döndü ve onu azarladı. "Bana pek seçenek bırakmıyorsun . Bundan zevk alıyorsun, değil mi?" Rene'nin kaşları çatıldı ve yerini kuru bir gülümseme aldı . "Seninle birlikte at sürmeliyim, Le Bouffon de France. Öyle olsun."

Jacques kıkırdadı ve kardeşine doğru eğildi. "Etrafına bak. Ben de senin gibi insanların kalplerini biliyorum, Rene. Bu adamlar Le Petit'i denize atmadan rahat durmayacaklar. Zafer zaten bizim. Çok yakında Edward'ın kellesini ve tahtını alacağız . Göster bize

Kardinal kardeşin haçı, zafere doğru ilerleyebilmemiz için."

Elmayı bir kenara atıp miğferini çıkaran Rene, göğüs zırhının altından ince bir altın zincir çıkardı. Bu zincir , ağabeyi Jean-Francois Blasi'ye ait olan ve daha sonra merhum Papa Benedict XII tarafından kutsanmış, mücevherlerle süslü bir haçın hatırı sayılır ağırlığını taşıyordu. Francois, Rene ve Jacques'in her savaşta bu haçı yanlarında taşımaları konusunda ısrar etmişti . Anın gerektirdiği gibi, Blasi haçını takma sırası Rene'deydi . Bu, Rene'nin ağabeyine katılmak zorunda hissettiği davanın bir parçasıydı. Jacques hücumu geçtiğinde: Kardeşini tek başına ve haçsız ölümle yüzleşmeye bırakmazdı . Fransız ordusunu da, ne kadar aptalca birleşmiş olursa olsun, savaşı tek başına vermeye bırakmazdı . Hem yurttaşlarına hem de kardeşine eşit derecede bağlıydı, farklı şekillerde de olsa; ikisini de savunur, ikisini de onurlandırır. Rene kenara doğru eğildi. Atından indi ve haçı Jacques'e uzattı. Jacques soğuk metali öptü, saygıyla başını hafifçe eğdi. Gök gürültüsü kırsal alanda yankılandı. Jacques güldü ve bunu iyi bir alamet olarak karşıladı. Onların üzerinde, bodur bir meşe ağacının dallarında, Parlak karga, kanatlarını çırpıp kırkırdandı. Tünediği yerden fırlayarak kuzeybatı ufkuna , İngiliz ordularına doğru uçtu.

"Yüce Tanrı ve Aziz Denis adına," diye mırıldandı Jacques, taş gibi bir ciddiyetle. Rene atının üzerinde dikildi ve aynı saygıyı tekrarladı. Haçı göğsündeki yerine geri koydu ve miğferini başına geçirdi. Atlı askerler orduların kolu boyunca koşarak, "Hazır olun! Hazır olun!" diye bağıyorlardı. "Silahlar!" Kolordu ileri atıldı.

Philip'in ordusu Edward'a yetişmişti ve Edward'ın artık dönüp savaşmaktan başka seçeneği kalmamıştı. İngiliz Kralı, atlı şövalyelerini ve mızrakçıları Crecy köyü yakınlarındaki geniş bir tepede sıralamış, arkalarında ve önlerinde okçular, en arkada ise daha fazla atın yanında köylüler bekletmişti. Edward, komutasını tepenin üzerindeki işgal edilmiş bir yel değirmeninin içinden yürütüyordu .

Kısa bir süre içinde, kuzeydoğuya doğru hızla uçarken, telaşlı ve havada süzülen karga, kaba işlenmiş bir toprak parçasını kaplayıp, seyrek bir sırtın ardında gizlenmiş tenha bir çalılığa daldı. Kuşun parlak görünümü, dikenler ve porsuk ağaçları arasında ağır bir şekilde parladı, sert sesi ise rüzgardan korunmak için tuvaletini yapan genç bir İngiliz okçuyu ürküttü. Okçu, kargaya bakarak, " Uygunsuz bir günde uğursuz bir işaret," diye fısıldadı; ve sanki kuş onu görmüş, içine ve içinden görmüş gibiydi ve doğal olmayan bakışı ruhunu deldi. Dizlerinin üzerine çöktü, sanki patlamasını engellemeye çalışıyormuş gibi başını tuttu . Nefes nefese kaldı ve inledi, ölmeden önce yere yığıldı. Kuş

O da yere düşüp ölmeden önce çılgınlık attı ve çılgınca kanat çırpıttı, tüylü bir kasımayla çalılıkların arasına düştü.

Ölü okçunun gözleri birden açıldı. Yere yığılmış yerden doğruldu ve etrafı taradı. İçi boştu. Gözlerinin beyazları yıkanmış , karga tüyleri gibi parlak ve siyahtı. Bir ağaç gövdesine yaslanmış duran uzun yayı aldı ve sırtına ok dolu bir ok torbası asarak, koruluğa girdiğinden daha dolu bir şekilde çıktı . Mesanesi boşalmış olsa bile, kalbi taşmıştı ; atmayan göğsünde kaynayan kara kötülükle dolup taşıyordu. Çalılıkların arasından, yaklaşık bin okçunun beş yüz zırhlı askerle birlikte oluşturduğu sert bir düzene ulaştı . Düzen, doğudaki sığ bir vadiye bakan bir noktanın tepesinde konumlanmıştı. Arkasında

Onlara doğru ve batıda, binlerce asker daha iki mükemmel kare şeklinde bekliyordu. Okçu O da saflar arasında yerini aldı.

Jacques Blasi'nin tahmin ettiği gibi, Fransız ordusu komutanları onları durduramadan pervasızca çatışmaya daldı . Vadide, bağırarak zırhlı askerler, mızrakçılar, Cenevizli okçular ve atlı Fransız şövalyelerinden oluşan düzensiz bir kitle , İngilizlerin işgal ettiği tepeye doğru hücum etti. Çatışmada hiçbir düzen yoktu, adamlar kan dökme arzusuyla birbirlerini yere seriyor, hatta bazıları birbirlerini mızrakla deliyorlardı. Kendi beceriksiz elleriyle kendilerini kılıçlara sapladılar.

Tepenin İngiliz tarafında, ruhu boşalmış asker, uzun yaylarını yüksekte ve gerilmiş halde tutan uzun okçu sıralarının arasından geçti. "Sakin olun! Durun!" diye kükredi otoriter bir ses. Hayatta kalan okçular, gözlerinin kararmasını görünce geri çekildiler, safları Kızılderiz'in ikiye ayrılması gibi dalgalanarak dağıldı.

Korkudan titreyen adamlar birbirlerine fısıldaştilar: "Çekil kenara! İçinde şeytan var !" Adam safların arasından dönüp tepeden aşağı doğru yürürken, İngilizleri ve mevzilerini arkasında bırakarak, onu durdurmak için kimse hareket etmedi.

"Okçu! Görev yerine dön!" Safların arkasından gürleyen bir emir geldi. Ses, Lord Clifford'a aitti, komuta gücünden emindi, ancak okçu yavaş ve emin adımlarla tepeden aşağı inmeye devam etti. İngiliz birliklerinin arkasında, gri gökyüzü... Bulutları delip geçen öğleden sonra güneşi, İngilizlerin arkasında güneşle birlikte yaklaşırken, Fransız kuvvetlerinin gözleri kamaştı.

Kendi okçularının arasında bulunan Warwick ve Oxford Kontu, şu çağırışı yaptı: "Lord Clifford, okçunuzu geri verin! Lordlar, adamlarınızı hedefte tutun!"

Şeytan Okçu, ok kılıfından bir ok çıkardı ve adımlarını hiç bozmadan uzun yayına iyice gerdi. Siyah gözleri, vadinin uzak ucundaki iki parlak noktaya dikilmişti.

"Okçu! Geri dön yoksa arkadan vurulacaksın!" diye emretti Lord Clifford. Okçu sırt boyunca ilerlemeye devam etti, karanlık silueti kaosun içinde ürkütücü bir şekilde belirginleşiyordu. İlerleyen Fransızlar. Clifford atını öne sürdü, ardından sancaktarı da onu takip etti.

Okçulardan birinin yanına durdu ve yalnız savaşçı olduğu yerde bırakmaları için homurdanarak emirler verdi .

"Arkadan mı, efendim?" diye sordu okçu tedirgin bir şekilde.

"Öne çık ve o adamı yere ser! Hemen yap şunu, okçu!" diye tısladı Clifford, geri çekilen adama doğru öfkeyle işaret ederek.

"Gerçekten de efendim." Okçu eğildi ve açık bir pozisyona geçti. Bir ok çekti , rüzgarı test etti ve sivri oku tepeden aşağı fırlattı. Ok düz ve hızlı bir şekilde uçtu, ruhsuz adamın sırtını deldi ve göğsünün ortasından çıktı . Saplanmış okçu bir an durakladı, sonra tepeye doğru döndü. İngiliz askerleri, ölü adamın onlara doğru dönmesini – belki de onları selamlamak istercesine – sadece bir bulanıklık olarak gördüler. Kimse okun yayından fırlayıp tepeye doğru gittiğini görmedi – hiç kimse .

Okun Lord Clifford'ın genç okçusunun gözüne saplandığını gördüler . Okçu yere yığıldığında ancak kafasından çıkan siyah tüylü oku fark ettiler. Şeytan Okçu döndü ve Fransızların kükreyen saldırısının ortasına doğru ilerlemeye devam etti.

"Bırakın gitsin!" diye tısladı Clifford, yürüyen ölüye bakarak. "Okçular, hedeflerinizi bulun ! İşaretimde hazır olun!"

Ancak tüm gözler, gövdesine saplanmış oka aldırmadan, ilerleyen Fransız düşmana doğru hiç etkilenmeden yürüyen şeye çevrilmişti .

İlkel bir İngiliz topunun patlama sesi, ok yağmurunun ilk belirtileriyle birlikte savaş alanında yankılandı. Fransızların hücumu üzerine oklar yağdı. Adamlar ve atlar okların saldırısı altında yere serildi, Fransızları dehşete düşürdü. Okların gövdelerinde , savaşta yeni olan bir tür sivri uçlu ok ucu vardı. Sivri uçlu ok uçları, zırhı delebilecek uzun ve ağır demir uçlardı. İngiliz uzun yayları, yoğun porsuk ağacından oyulmuş ve yüz pound veya daha fazla çekme gücü gerektiren dayanıklı kenevir yay kirişleriyle donatılmıştı ve bu yıkıcı yeni oku inanılmaz bir güçle fırlatıyordu. Fransız şövalyelerinin metal zırhları onları korumak için pek bir işe yaramadı.

Adamlarının dağınık ve aceleyle yere yığıldığını gören Philip, onlara geri dönüp yeniden toplanmalarını emretti. Emri görmezden geldiler, onun yanından geçip vadide çılginlar gibi koştular. Cenevizli okçular kendilerini uzun yay oklarının yağmurunda buldular.

İngilizlerden uzakta, yaylarını yere atıp kaçtılar. Bunu gören Filip'in kardeşi Kont D'Alençon, onların öldürülmesini emretti. Böylece o gün, işgalci İngilizlerden daha çok Cenevizli, Fransız yoldaşlarının elinde savaşta öldü.
ordu.

Ruhsuz okçu, çalkantılı savaş alanında yalnız başına yürüyordu. Adamlar ve atlar ona itaat ediyordu. O kara gözlerin uyandırdığı içgüdüsel dehşet yüzünden kimse okçuya yaklaşmaya cesaret edemedi; okçu, kendisine saplanan oka aldırış etmeden hareket ediyordu. Sırtındaki ok kılıfından bir ok daha çekti, yayı gerdi ve tek bir emin hareketle fırlattı. Yaklaşık üç yüz metre ileride, ok Jean-Jacques Blasi'nin atının ön bacakları arasına saplandı . İki Ceneviz arbalet oku ölü okçunun kaburgalarına isabet etmiş , üçüncüsü ise uyuşuna saplanmıştı. Yine de, kara bakışları hedefinden hiç ayrılmadı ve oklar onu durdurmadı, hatta elini bile yavaşlatmadı. İlk ok daha durmadan yayından bir ok daha çıktı . Bu ok iskeletledi. Aşağı doğru Jacques'in zırhının yakasına saplandı ve sol akciğerini deldi. Atından düşerken gökyüzünden bir ok daha parladı; yanında, Rene kendi atının da yere yığılmasıyla oluşan iç karartıcı bir patlama sesi duydu. Hayvanın gözlerinin arasından siyah tüylü bir ok fırlamıştı. Ama ölü okçu ölümsüz değildi. Başka bir ok fırlattığı sırada, bir arbalet oku boğazını deldi ve sonunda yere yığıldı. Rene ayağa fırladı ve kardeşine doğru koştu. Askerler, çığgın hücumları durmaksızın devam ederek çığlıklar atarak yanlarından geçtiler.

Rene, Jacques'in yüz koruyucusunu kaldırdı, başını yerden kaldırdı ve kolunun kıvrımına yasladı. Gözleri yaşlarla doldu; Jacques'in bu vadiden ayrılmayacağını biliyordu.
canlı.

"Yapma, Rene," dedi Jacques, yüzünde zoraki gülümsemelerle ifade edilmiş acı arasında gidip gelirken. "Şerefle düştüm." Nefesindeki kaynayan kanı öksürerek dışarı attı. " Haçımızı bir kez daha kucaklamak istiyorum . "

Rene miğferini çıkardı, çenesini kaldırdı ve boyun zincirini çekerek haçı zırhından düşürdü . Onu beceriksizce eline alıp, ölmek üzereyken yanına getirdi. Kardeşinin dudakları. Jacques öptü ve gülümsedi.

"Rene, Edward'ı öldürdüğünde, büyük Jean-François-de-France'tan benim için dua etmesini iste."
"Yemin et," diye fısıldadı.

"Şerefim üzerine yemin ederim, Jacques. Ben de nefesim kesilene kadar senin için dua edeceğim."
Rene kahkaha atarak ve gözyaşlarına boğularak karşılık verdi. Bu, kardeşler arasında uzun zamandır süregelen bir şakaydı; 'aşırı ciddi' kardeşleriyle dalga geçtikleri aptalca bir lakaptı. Ağabeyi: François de France. Rene haçı zırhının altına geri ittiğinde, ağabeyinin iç çektiğini ve kollarında öldüğünü gördü.

Vadinin öbür ucunda, Şeytan Okçu kıpırdandı. İşi henüz bitmemişti. Uyluğuna saplanmış kalın bir arbalet oku, yuvarlanıp dizlerinin üzerine kalkarken gıcırtilı bir çatırtıyla kırıldı. Ok yağmuru hafif zırhını delik deşik etti, ancak kanı akmadı ; bir ok gerdi ve fırlattı. Rene, kendi ölümü kara kanatlarla ona doğru gelirken bile, hem keder hem de meydan okuma içinde feryat ederek yüzünü göğe kaldırdı . Cehennem oku, lanetlenmiş bir ruh gibi yeryüzüne doğru hızla ilerledi. Rene'nin çığlık atan ağzının tavanını deldi , beynine saplandı ve kafatasını yardı. Artık çığlık atmıyordu.

Cesedi, kanlar içinde kıvranan yüzünde dehşet ifadesiyle ölü kardeşinin üzerine düştü . Şaşkın gözleri, lanetli okçunun kafatasını delip geçen Ceneviz okunu görmedi . Okçu yere düştü ve bir daha kıpırdamadı.

İngiliz kuvveti yaklaşık on iki bin kişiden oluşuyordu ve bunların yarısından fazlası okçuydu. Zırhlı askerler, okçuların iki kanadını çevreleyerek, yaklaşık bin sekiz yüz yarda uzunluğunda kesin bir V şekli oluşturmuşlardı. Fransız kuvveti otuz altı bin kişiden oluşuyordu. On beş dalga halinde hücum eden şövalyeler, İngilizlerin ok yağmuruna doğru koşarak , ölülerinin ve önlerinde ölmekte olanların üzerine yığıldılar. Kaçan Cenevizli arbaletçiler, gözlerini kör eden güneş ve savaş alanında eğitimsiz köylülerin çılgın çığlıkları arasında, Fransız kuvvetleri düşmeye başladı.

Tamamen karmakarışık bir hale gelmişti. Savaş alanı, öldürülen adamlar ve hayvanlar arasında sert arpa sapları gibi göze çarpan İngiliz oklarıyla delik deşik olmuştu . On saat gibi kısa bir sürede , yüksek tepeden yaklaşık yarım milyon İngiliz oku yağmış ve altı binden fazla Fransız ve Cenevizli ölmüştü. Şüphesiz ki bu bir Şeytan dansıydı ve gerçekten de şeytani bir valsdi.

Yaralı Philip geri çekildiğinde, cadı saati gelmişti. Yaralılarını oldukları yerde bırakmaktan başka çaresi yoktu. Philip'in müttefiki olan iki kral, korkunç katliamda ölmüştü; bunlardan biri kör Bohemya Kralı John'du. Philip'in geri çekilmekten başka çaresi yoktu. Yine de Edward esir almadı. Gece yarısı, oğlu Galler Kara Prensi, karanlığın örtüsü altında hareket etti ve uzun bıçaklarla adamları yaralıların boğazlarını kesti. Savaşta toplamda altmış altı yüz Fransız ve sadece birkaç yüz İngiliz öldü. Bu, Lucifael'in başından beri fazlasıyla dahil olduğu bir savaştı . Tamamen onun başarısıydı; hem Edward hem de Philip, onun çok daha büyük oyununda sadece birer piyondtu. O, hüküm süren kraliçeydi ve farkında olmadan iki aptal kral onun önünde soytarı gibi mızrak dövüşü yapıyordu.

Savaştan sonra Philip pes etti. İki Avignon Kardinalinin arabuluculuğuyla Fransa ve İngiltere arasında kısa sürede bir ateşkes sağlandı. Edward Calais'i işgal altında tuttu ve Philip çılgına döndü. İngilizler şövalyelik ruhunu ortadan kaldırmıştı.

Savaş kuralları. El ele dövüş, yüz yüze çatışma—bir tarafın diğerini karşı karşıya getirdiği bir savaş. Bir insanın becerisi, gücü ve cesaretinin bir başkasına karşı kullanımı, yerini düşmanı arkadan mızrakla delmeye benzer bir şeye bırakmıştı . İngiliz uzun yayı , Şövalyeler sınıfına atılmış bir tokat gibiydi. Fransız şövalyeleri bunu düpedüz korkaklık olarak nitelendirerek küçümseseler de, uzaktan yapılan savaş, Edward'inki gibi daha küçük ordular için son derece etkili oldu. Lucifael'in müdahalesiyle savaş sanatı değişmiş ve şövalyeliğin görkemli günleri sona ermişti.

Çaresizlik içinde Philip, Kutsal Makam'ın ve onun çok sayıdaki eğitimli rahibinin yardımını aramayı düşündü. Ancak onlardan sadece dua almak yeterli değildi. İngilizlerin yeni silahına, yani hızlı ateş eden uzun yay ve zırh delici oklarına karşı sağlam bir karşı önlem ve finansmana ihtiyacı vardı. İngilizlerin kullandığı şövalyelik dışı taktiklere karşı yeni stratejilere ihtiyacı vardı. Edward'ı Calais'ten çıkarıp Manş Denizi'nin ötesine geri püskürtebilecek kesin bir karşı silah ve strateji arıyordu. Bununla birlikte, Lucifael, haksızlığa uğramış ama dışarıdan her zaman üstün gelen bir Kraliçe-Kraliçe olarak, tüm tahtlara karşı acımasızca ve hevesle hareket ediyordu . Kutsal Makam'ın tahtı ve Avignon'daki Papalık Sarayı da bundan muaf değildi. Papa, Kardinaller Kurulu ve Apokrif Kardinaller, onun oyununda eşit avlardı. Ve hepsinin içinde ağını örüyordu .

Château Rouge ~ Avignon Şehri ~ Nisan 1347

Avignon'daki Château Rouge, birkaç Kolej Kardinali için korunaklı bir konut olarak hizmet vermişti. Şatonun arka girişinde nöbet tutan bir muhafız ayaklarını kıpırdattı; sol topuğunda batma hissi vardı. Botunu aradı, ancak çıkıntılı bir çivi, kıymık veya diken bulamadı ; yine de aynı hissi yaşadı: topuğuna saplanan küçük bir hançer gibi bir batma. Bu ona huzur vermiyordu. Ölü topraklara baktı. Geç saatte kimse ses çıkarmıyordu . Nöbet yerinin kemerli girişine gizlice bir bakış attıktan sonra, muhafız şatonun kalın taş duvarlarını çevreleyen çalılıkların arasına girdi. Umutla ceplerini yokladı ve yeleğinin cebinde katlanmış bir kağıt yaprağı bulunca sırtıttı. Duvara yaslanarak botunun bağcıklarını çözdü ve kağıdı içine koydu. Bağcıklarını yeniden bağlarken, kapüşonlu bir figürün uzun gölgesi üzerine düştü. Panik içinde aceleyle doğruldu ve neredeyse düşüyordu.

"Muhafız. Görev yerinde değilsin," dedi rahip usulca. "Neden?"

Muhafız, üzgün bir ifadeyle kemerli geçide doğru ilerledi; gölgeli figür de onu engellemek için hareket etti. "Bir ses duydum, rahip," diye kekeledi. "Sadece horozlar tünemişler ." çalılık."

"Ah, tüneyen horozlar. Anladım." Daha iyi bir ışıkta, asker rahibi uzun boylu ve oldukça iri gördü.

İri yapılı, gür siyah saçlıydı. Ancak, gözlerini kaldırım taşlarına dikmiş gibiydi, ta ki... Muhafızın yüzünde karanlık gözler parladı, hançer gibi deliciydiler. "Bağcısız çizmeyle horoz kovalıyor musun?"

"Fark etmedim, rahip."

"Ah, anladım. Gevşek bağcıkları fark etmediniz." Yumuşak ses, ürkütücü bir çelişkiydi. Parlayan gözlerle bakarak, muhafızın dişlerini gıcırdattı. "Bana emirlerinizi gösterin, muhafız." Şu an."

Hazırlıksız yakalanan asker—bu tedirgin edici rahibin ne zaman onu görevine bırakacağını merak ediyordu — istemeyerek eğildi ve botunu çıkardı. Geçici bandajını çıkarıp rahibe uzattı.

"Bağcıkları çözülmüş çizmenin içinde mi? Ah." Rahip kağıdı açtı ve okumak için duvardaki lambanın altına geçti. "Emirleriniz neden çizmenizin içinde, muhafız?"

Muhafız her şeyi itiraf etti. Rahip sırttı ve katlanmış emirleri geri vererek, "Öyleyse," dedi. "Görünüşe göre emirleriniz en iyi şekilde çiğnendiğinde işe yarıyor. Bu itirafı aramızda saklayalım mı?"

"İsterseniz, rahip. Ve size nasıl yardımcı olabilirim, rahip—şey—" muhafız rahibin adını hatırlamakta zorlandı.

"Sevalle—Başpiskopos Lou Sevalle— Kardinal Jean-François Blasi'yi görmek için şahsen randevu alarak burada bulunuyor."

"Silah Ustası'nı çağıracağım. O bir koruma ayarlayabilir." Muhafız arkasını dönmeye başladı, ancak rahip omzunu acı verici bir şekilde kavradı.

"Emirlerinizden anladığım kadarıyla bu göreve yeni başlamışsınız," diye fısıldadı iri yarı rahip. "Sanırım üzerinize bir leke düşmesini istemiyorsunuz? Bana eşlik edecek birini beklememe gerek yok; buraya defalarca geldim. Kendi yolumu kendim bulacağım."

Henüz acemi ve hiç de aceleci olmayan asker, bir sersemlik hissetti.

Aklını kurcaladı. Emirlerine itaat etmesi şarttı; yine de, yabancı bir adama izin verin. Şatoya refakatsiz mi girecekti? Bu, düşünülemez bir görev ihmali olurdu; ancak yumuşak sese ve parıldayan gözlerdeki emre itaat etmesi de aynı derecede zorunluydu. "Ziyaretçilere refakatçi eşlik ediyor. Ben de—"

Rahip sözünü keserek, "Acaba görev yerinizden ayrıldığınızı fark etmemiş olabilir miyim? Ya da sizin de benim içeri girdiğimi fark etmemiş olmanız mümkün mü? Beni dinleyin, muhafız; beni tıpkı sessizce tünleyen bir horoz gibi algılayın. Geç oldu, yorgunum. Anlatmak istediğimi anlıyor musunuz?" dedi. Başını çeviren gardiyan, "Anladığım kadarıyla, dediğiniz gibi. Sizi tanımıyorum." diye yanıtladı. Ben de seni görmedim.

"İyi niyetle söylenen yalan kötü bir fiil değildir. Aferin. İyiliğin üç katıyla karşılığını göreceğim," dedi rahip, askerin fark etmediği bir alayla muhafızın omzuna vurarak. Kemerli girişin altından kayboldu ve sessiz koridorlarda süzülerek ilerledi.

Şato. Rahip bir köşeye geldi ve köşeyi dönerken yüz hatları ve kıyafetleri... Aniden değişti, tamamen farklı bir forma dönüştü. Cübbe yerine, Fransız şövalyesinin savaş kıyafetini giymişti. Göğsünde altın ve mücevherlerle süslü zırh parlıyordu. Blasi haçı. Bir köşeyi daha döndü ve sakin bir şekilde taş duvarın içinden geçti; zırhlı yüzü, hiçbir ses çıkarmadan devasa taşların arasında kayboldu.

Kardinal Jean-Francois Blasi'nin yatak odasında, duvardaki asılı duvar halısı, şövalyenin silüeti taş duvarların arasından geçerken kısa bir anlığına dalgalandı. Kardinal, yaldızlı yatağında bir o yana bir bu yana dönüp inledi, gözleri yüz hatlarını takip ederken gözbebekleri kapaklarının altında dönüp duruyordu. Bir kâbus manzarasının içinde. Jean-Francois, hızla düşmekte olduğu bir rüyanın içinde sıkışıp kalmış bir halde, devasa yatakta yuvarlandı. Aniden nefesi kesildi ve gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde dikildi. Alnında ter parlıyordu. Kâbus, fark edildiğinde odadan kaçtı. Kardinalin omuzları rahatlamayla düştü ve yatağa geri uzandı, gözleri yavaşça kapandı, sonra tekrar açıldı. Kâbus henüz bitmemişti. Kalbi hızla çarparken Göğsünde tuhaf bir his vardı. Odanın köşesinde zırhlı bir şövalyenin karanlık silüeti duruyordu.

"Kim var orada?" diye tısladı Francois, boğazında korkuyla. Gölge içeri girdi. Açık pencereden içeri süzülen ay ışığı.

"Jacques," diye kekeledi Francois. "Sen misin Jacques?" Şaşkınlıkla ellerini yüzüne götürdü .

"Benim, Jean-Francois. Nasılsın?" Şövalyenin yüzünde muzip bir sırıtış vardı.

"Evet, gerçekten de sizin için dua ettim. Nasılsınız? Ya Rene?"

"Rene her zamanki gibi vaaz veriyor. Sizin yanınıza gelmememin en iyisi olduğuna karar verdi — böyle bir karar aldı."

sizi üzebilir."

"Hayır, hayır," diye yalan söyledi Francois. "Kesinlikle hayır! Ona gelmesini söylemelisin. Söyle ona, Jacques."

"Seni korkunç bir şeyden uyarmaya geldim, François," diye fısıldadı şövalye aceleyle.

"Fransa, yirmi yıl içinde İngiltere Kralı Edward'ın eline geçecektir. Edward birçok Fransız lordunun desteğini kazanacaktır. Batıdan ve kuzeyden gelecek ve Burgonya'nın kalbini kazanacaktır. Fransa'yı bölecektir."

Kardinal oldukça şaşkın bir şekilde, "Fransa'nın lordlarının çoğu Edward'ın safına geçse bile, nasıl zafer kazanabilir ki? Yeterli bir ordusu yok!" diye yanıtladı.

"O yapacak," dedi şövalye sertçe. "Şeytanla bir anlaşma yaptı bile. Edward'a savaşın sırlarını anlatan bizzat Şeytan'ın kendisi! Edward vatanımızı ele geçirecek , Jean-François, eğer onu seferine başlamadan önce durdurmazsan—eğer şimdi durdurmazsan ."

François'nın aklı karıştı. "Bu delilik! Böyle şeyleri durduramam. Eğer O'nunla konuşursam..."

“ Bunun kutsallığı beni çıldırtacak,” dedi haklı olarak. “ Sen ve Rene bu olayları durduramaz mısınız ?”

"Bu olayları ancak sen durdurabilirsin, Francois."

"Bir kralın iradesini engelleyemem, Jacques. Şeytana da emir veremem. Ben sadece bir hizmetkarım— "

“Beni dinle, Francois.” Karanlık figür öfkeyle yaklaştı. “Apokrifalar Konseyi ; ondan haberin var mı?”

Kardinal hafifçe gerildi. İsteksizce itiraf etti: "Evet, biliyorum ; ama sadece gerçeklerinin parçalarını . Bunun ne önemi var ki?"

"Sır saklıyorlar, İngiliz Kralını yok etmek için bir tür silah. Bu silahın sorumluluğunu sen üstlenmelisin, François. Onu Kral'a karşı kullanmalısın. Ancak öncelikle, sen Bu silahın doğru kullanımını öğrenmelisiniz. Bu bilgi , bazılarınca Naramsin Çevirileri olarak adlandırılan Apokrif metinlerin arşivlerinde yer almaktadır . Bu sayfalarda, bu silahın tasarımını ve işleyişini öğreneceksiniz ."

“Peki ben bunlara nasıl ulaşacağım?” diye sordu François, ikna olmamış bir şekilde.

“ Arşiv çok iyi korunuyor. Ve erişim sağlamak için kelimeler kullanıyorlar. Ben bu kelimeleri bilmiyorum Jacques! Arşivler sadece Konsey içindir.”

“Şeytan bu sırrı Edward’ın kulağına fısıldayacak ve Edward Naramsin Yazıtlarını arayacak . Onlarla birlikte gücü Kutsal Makam’inkinden bile daha büyük olacak.”

"Sözlerime kulak vermezseniz, Fransa'nın tamamını ele geçirecektir. François, bu eylemi gerçekleştirmelisiniz. Fransa ve Kilise için olmasa bile, kardeşleriniz için: biz sebep ve şeref uğruna düştük. Tanrı'nın iradesi yerine gelsin diye melekler bile düştü. Daha fazla insanın yaşaması için başkalarının düşmesi gerekiyorsa, bu O'nun iradesidir."

Francois kâbusunu hatırladı. "Başkaları mı? Kimler düşmeli?"

"Başkaları yaşasın diye İsa bile düştü. Gitmeliyim, François." Şövalye arkasını döndü.

"Bir dakika daha!" diye bağırdı Francois.

Şövalye arkasına döndü ve sıırttı. "Sen François de France'sın. Tanrı aşkına , Fransa'yı kurtar. Hepimizi kurtar." Arkasını döndü ve duvardan kayboldu.

"Bekle! Hayır! Jacques! Jacques!" Francois yatağından fırladı ve hızla uzaklaşan figürün peşinden koştu. Dairesinin odalarından koşarak geçti ve kapıyı hızla açıp sendeleyerek koridora çıktı . "Jacques!" Ama uzun koridorlar bomboştu.

Kardeşinin yüzü çoktan koridoru geçmiş, karşı duvardan içeri girmiş ve bir rahibin ziyaret odasına ulaşmıştı. Dizlerinin üzerine çöktü. "Jacques! Geri dön!" diye hıçkırığa hıçkırığa ağıladı. Uykulu gözlerle misafirler başlarını kapılardan dışarı uzatırken kapılar gıcırtyla açıldı.

Uyuyan rahip, odasının dışından gelen çığlıkla kıpırdandı, ancak gözlerini açmadı.

Başucundaki yağ lambası, göğsünün üzerine yüzüstü yatırılmış, elleri kenetlenmiş kutsal kitabı aydınlatıyordu . Şövalye yatağın ayak ucunda durmuş, rüya gören adama bakıyordu. Yavaşça şövalyenin zırhının plakaları kaynaşmaya ve değişmeye başladı, yemyeşil bir kadının parıldayan tenine karıştı, teni ölüm kadar solgundu. Gözleri, tırnakları ve vahşi, beline kadar uzanan saçları tamamen abanoz taşı kadar siyahtı. O, saf ve utanmaz Havva'nın vücut bulmuş haliydi ; tüm kadınların düştüğü ve tüm erkeklerin de başarısız olduğu kaynaktı . O, Lucifael'di. Rahibin üzerinde durdu , gülümsedi. Solgun ağzından birçok kadının sesi çıktı: "Yalnız olmak bir erkeğin israfıdır —özellikle de benim altımda değilse. Ama yakında..."

Rahip yüzünü buruşturdu, rüyasında inledi ve yan tarafına döndü. Açık kutsal kitaplar yere düştü ve kadının çıplak topuğu , şatonun dış duvarından içeri girerken onları çiğnedi; geriye sadece kutsal adamı rüyasında rahatsız eden küfürlü bir kahkaha hayaleti kaldı .

Ve Lucifael'in kahkahası fazlasıyla haklıydı; kötü tohumun kök salması için bir aydan az bir süre geçmişti .

Château Mallow ~ Avignon Şehri ~ Mayıs 1347

Kardinaller Koleji'ne ait olan Château Rouge'un aksine, Avignon'daki Château Mallow, Apokrif Konseyi'ne aitti ve Kardinaller Basiliste ve Lean'in ikametgahıydı. Lean, Papalık göreviyle İngiltere'de bulunduğu için, yaşlı Kardinal Château Mallow'da yalnızdı. Dairesinde, Basiliste derin bir uykuya dalmıştı. Mektup masasının üzerinde, Neredeyse sönmüş bir yağ lambası, alev çıkarmak için çabalayarak, yakındaki bir tüy kalem, mürekkep hokkası ve üzerinde şu sözlerin yazılı olduğu bir mektubun üzerine titrek gölgeler düşürüyordu:

Sevgili Kardinal Lean'im ~

Cesaretsizliğim için beni affedin, ama en büyük korku beni sarmış durumda.

Ruhum. Artık Kardinal Xavier'in ölümünün tesadüf olmadığına ve karanlık güçlerin bize karşı harekete geçtiğine ikna oldum. Koruduğumuz şeye erişmeye çalışıyorlar. Yalvarıyorum, derhal Avignon'a geri dönün.

Ve hep birlikte, Papa Clement Hazretleri ile görüşme konusunda ısrar edeceğiz .

Tehlikeler konusunda uyarılması gerekiyor. Acele et dostum. Kendi güvenliğimden endişe etmeye başladım—

Saygılarımla, Kutsal Hazretlerinin hizmetinde ~ Kardinal Basilist

Arka cam yavaşça açılırken, esen sert bir rüzgar alevi söndürdü ve değişen bir silüet belirdi. Asi muhafız Basiliste'nin yatak odasına gizlice girdi ve göğsüne oturarak Kardinal'in ağzını sert bir şekilde kapattı. Sonra bir hançer çekti ve kendisine sorulması söylenen soruları fısıldadı . Basiliste çırpındı, ancak güçlü asker için çok güçsüzdü. İhlal eden kişi, tehditkar bir fısıltıyla bağırması için onu uyardı; boynundaki soğuk çelik tehdidi açıkça belli ediyordu. Asker elini çekti ve cevap bekledi.

Basiliste, meydan okurcasına, silüet halindeki yüze baktı ve hiçbir şey söylemedi. Bıçak yavaşça Kardinalin sol gözüne doğru ilerledi ve sığ bir kan izi bıraktı. Basiliste dişlerini sıktı. Dişlerini sıktı ve ses çıkarmadı. Eli tekrar ağzını kapattı, başını yastığa iyice bastırdı. Ağırlığıyla Basiliste'nin göğsünü sabitleyen gardiyan, hançeri gözünün altındaki hassas ete sapladı. Bıçak göz yuvasının duvarlarını sıyrırken Basiliste burnundan çığlık attı . Gardiyan gözü yere fırlattı. Yaşlı adamın direncinin bir kısmı azalmıştı; asker ona pazarlık yapabileceği tek gözünün hâlâ durduğunu söyledi.

Basiliste hemen konuşmaya başladı ve bildiği her şeyi anlattı. Konuşmasını bitirdiğinde, muhafız şifreli kelimelerin doğru olduğundan emin olmak için tekrar etmesini istedi. Hıçkırarak doğruyu söylediğine yemin etti ; yine de bıçak Kardinalin sağ gözüne saplandı. Basiliste soğuk ele karşı tekrar çığlık attı. Tekrar etmesi istendi. Kelimeler aynıydı . Nefesi kesildi ve kekeledi. Bilgiyi topladığına ikna olan muhafız, Basiliste'nin göğsüne yaslandı ve nefesini kesti. Kardinal sustuktan sonra, suikastçı pencere pervazından kayarak sessiz akşamın içinde kayboldu.

Bir süre sonra, korkunç olaydan sonra ayarlanan gizli yerde hamisiyle buluştu. Deri bir kese el değiştirdi ve kiralık katil Avignon'un batı kapısından çıkıp Rhone Nehri Köprüsü'nü geçti. Ancak daha bir mil bile yol almadan, kılıçlı ve bilgili bir hırsız onun kellesini ve kesesini aldı. Alçakça bir cinayetin delilleri Fransız kırsalında kayboldu. Ve faili Kardinal Jean- François Blasi, artık Apokrif Konseyi'nin ve dolayısıyla iki sıkı korunan manastırın (Gardiens ve Canello) sırlarının anahtarını elinde tutuyordu .

[Bölüm 2 Sonu]

Bu edebi eser yaratıldı .

d yalnızca şu amaçla ithaf edilmiştir :

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Mirası hepimizin içinde yaşamaya devam etsin —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~